

svojoj svojsvtenosti, onda je ono, po Deridi, slika tj. metafora za ono čulno opažljivo kao takvo. Ono što je izraženo Suncem kao metaforom čulnog kao takvog, sa druge strane, ukazuje na to da ono čulno uvek već može i da se ne pojavi, da ostane skriveno, čime sebe pokazuje van vlasti čoveka i van teleologije saznanja. Odatle Derida zaključuje da je Sunce ne samo metafora čulnog već i metafora metafore, tj. paradigma koja izražava samu metaforu, koja uvek, kako Derida kaže, obilazi i skriva se. Posledica ovoga jeste da jedna nepodesna metafora organizuje čitav prostor filozofskog govora, i čini se da pokazuje da što je metafora nepodesnija ona je u stanju da izrazi više na samoj stvari filozofije. Naime, ova nepodesna metafora organizuje čivavu logiku skrivanja i pojavljivanja, stupanja u biće i zalaženja istoga, tj. čitavu logiku *physis-a* i istine kao neskrivenosti. Rečju, Sunce nije samo metafora čulnog bića, već je način organizacije filozofskog diskursa kao takvog, jer *physis* kao igra skrivanja i raskrivanja je moguća, kako Derida kaže, samo pod Suncem, tj. metaforom Sunca.

Druga posledica koju Derida povlači iz citata iz *Topika* i koja je već bila na drugi način formulisana u prethodnom poglavlju govori o tome da ako bi Sunce trebalo da bude ono što organizuje čitav poredak bića i ako bi ono kao takvo trebalo da bude ono što u najvećoj meri jeste i time je ono što je u najvećoj meri sebi samom pripadno ili svojstvenost svojestvenosti, ono izneverava dato. Naime, ono što Sunce može pružiti jeste samo nepouzadno saznanje, to znači da je Sunce samo kao takvo metaforično. Međutim, ono kao slika za ono prvo, za arhe, nije prosto više metafora nekog daljeg doslovnijeg smisla ili nekog svojstvenijeg svojstva, već je Sunce kao ime za ono što vlada, što je arhe, samo izvorna metafora, originalna supstitucija. Rečju, u početku ili ono prvo odakle sve jeste je samo metafora - načelo u sebi podeljeno, preneseno. U početku je čista aluzija,